

Stedet for en Aldersrente. Jeg vil i den Anledning minde om, hvad der skete, da den nugældende Alderdomsforsørgelseslov blev vedtaget i 1891. Da vedtog man Love, som skulde give Penge i Statskassen til at afholde de med Alderdomsforsørgelseslovens Vedtagelse forbundne Udgifter. Paa Statsregnskabet for 1894—95 er der opført som Indtægt af Brændevin 2 893 000 Kr., som Indtægt af Øl 3 771 000 Kr. og som Indtægt af indenlandsk Sukker 1 180 000 Kr., i alt 7 846 000 Kr. Det var Penge, der skulde indgaa i Statskassen til at dække navnlig de Udgifter, Staten vilde faa ved Alderdomsforsørgelsesloven. Til Alderdomsforsørgelse blev der af Statskassen i det paagældende Aar udredet 1 470 000 Kr. Der var altsaa allerede den Gang et Overskud paa 6 375 000 Kr. paa de Skatter, jeg her har nævnt, Brændevinsskatten, Ølskatten og Sukkerskatten. Men springer vi nu frem til det sidste Aar, hvorfra vi har Statsregnskabet, 1920—21, vil man se, at Staten har tjent ganske andre Beløb paa Alderdomsforsørgelsesloven senere, end den tjente i 1894—95. Efter Statsregnskabet for 1920—21 udgjorde Spiritusskatten dette Aar 42 381 000 Kr., Ølskatten udgjorde 28 487 000 Kr., Sukkerskatten 6 221 000 Kr., og dertil kom saa Tobaksskatten, som udgjorde 25 664 000 Kr., saaledes at disse Forbrugsskatter tilsammen udgjorde ikke mindre end 102 656 000 Kr. Men i det samme Aar var der kun udredet 21,6 Mill. Kr. til Alderdomsforsørgelse, saaledes at Statens reelle Gevinst paa disse Skatter det paagældende Aar var 80 100 000 Kr., medens Gevinsten i 1894—95 kun var rigelig 6 Mill. Kr. Nu er der ingen, der vil bestride, at de paagældende Skatter i overvældende Grad falder paa det store Publikums almindelige Forbrug, de paagældende har derfor rigelig betalt de Penge ind i Statskassen, som Statskassen igen har givet ud til Alderdomsforsørgelse. Det er i Virkeligheden i fuldkommen Strid med Forudsætningerne, da man i sin Tid vedtog Ølskatteloven, Brændevinsskatten o. s. v., nu at komme og sige, at Alderdomsunderstøttelsen skal de gamle delvis selv betale. Den er betalt af den jævne Mand gennem disse store Forbrugsafgifter.

Og jeg gaar ud fra, at det ikke just er de Afgifter, den højtærede Minister tænker paa, naar han siger, vi maa nedad med Skatterne. Jeg gaar ud fra, at han tænker paa noget andet, navnlig de direkte Skatter. Jeg har saa meget mere Grund til at gøre det, som han i de sidste Dage har faaet vedtaget Forbrugsafgifter til et samlet Beløb af nominelt 37 Mill. Kr. I det hele taget udgjorde de kolossale Forbrugsafgifter for Regnskabsaaret 1920—21 over 175 Mill. Kr.

Jeg vil være glad ved enhver fornuftig Besparelse i Statshusholdningen, og jeg tror heller ikke, man kan bebrejde os Socialdemokrater, at vi ikke har medvirket til at bringe Balance paa Budgettet. Det ærede Medlem Hr. Brorsen har ingen Grund til at bebrejde os, at vi ikke havde næret Interesse for at bringe Udgifterne ned, hvor det er rimeligt. Jeg tror, det ærede Medlem maa erkende, at vi i den Henseende har været Regeringen en god Støtte, navnlig i det sidste Aarstid.

Vor Statsgæld er nu oppe paa ca. 1 200 Millioner, hvoraf de 281 $\frac{1}{2}$ Million er kommet til i de to sidste Aar, stiftet i Udlandet. Jeg erkender, at man under visse Forhold kan blive nødt til at laane, under visse Forhold kan det for Staten endog være ønskeligt at laane. Men jeg vil dog ikke unnlade at gøre opmærksom paa, at en væsentlig Del af disse Laan er stiftet paa ugunstige Vilkaar til lav Kurs og høj Rente. Og de er laant og forbrugt i en Periode, hvor Pengenes Værdi var ringe, i en Inflationsperiode, medens de skal betales tilbage i en Periode, hvor Pengene er knappe, dyre, vanskelige at faa fat paa, fordi Pengerigeligheden er blevet saa meget mindre i Befolkningen. Men 1 200 Millioner er alligevel et meget stort Beløb for en lille Stat som vor. Derfor har jeg heller ikke noget Ønske om at komme til et nyt Statslaan. Et saadant kan dog blive nødvendigt, saaledes som Regeringen har ført sin Politik, og som den maaske bliver nødsaget til at føre den i Fremtiden. De over 50 Millioner, der findes paa Budgettet for sidste Aar til Forrentning af og Omkostninger ved Statsgælden, er jo Beløb, som vi fremtidig skal betale, noget mindre, efter som Statsgælden afdrages; men det er dog Beløb, der gives ud for Penge, der